

postavení v celé veřejné správě i ve státních podnicích, jsou úředníci-právníci povinni zároveň bděti nad ochranou právního řádu, nad zabezpečením demokratické soustavy státní a nad ochranou a zlepšením hospodářského i sociálního života celé republiky a všech vrstev jejího obyvatelstva. Proto pokládají za žádoucí — nejen ve svém vlastním zájmu, nýbrž v první řadě a převážně v zájmu zdokonalení a povznesení úrovně celé veřejné správy — toto:

I. Věci ryze nebo převážně právníké buďtež obstarávány jedině právníky, podle potřeby v úzké a harmonické spolupráci s jinými odborníky jako poradci, vyskytne-li se při nich též řešení jiných odborných otázek, neboť pestrost a mnohotvárnost soudobého života vyžaduje ve veřejné správě nezbytně účelné dělby práce, provedené podle odborných hledisek a se zřetelem k náležitě předběžné úpravě pracovníků. Se zřetelem k povaze a rozsahu celkového právníkého studia buďtež právníkům ve veřejné správě a ve správě státních podniků přikázány mimo věci čistě právníké ještě věci rázu všeobecného, jako všeobecná správa, agenda personální a věci hospodářské, rozpočtové, finanční a sociální.

II. Závažnost těchto úkolů a celkový vývoj soudobého života vyžadují prohloubení odborného vzdělání právníků-úředníků veřejné správy po stránce teoretické i praktické.

Pokud jde o teoretické vzdělání, jest zapotřebí neodkladného provedení reformy právníkého studia, při níž by se dostalo státovědeckému oboru rovnocenného postavení jako oboru judičijnímu. Učební osnova státovědeckého studijního oboru budiž podrobena revidi s hlediska potřeb moderní státní správy.

Po stránce praktické buďtež zřizovány zvláštní semináře pro aktivní administrativní právníky při právníkých fakultách. Dále buďtež pořádány pravidelné kursy, týkající se otázek administrativně-správních a národohospodářských, spojené s praktickým výcvikem, a to ve všech odvětvích veřejné správy. Tam, kde snad jsou již tyto kursy předepsány, nechť jsou pokud možno co nejdříve uvedeny ve skutek.

Konečně budiž postaráno o náležitou speciální přípravu odbornou pro samosprávné úředníky-právníky a uvažováno zvláště o zřízení školy pro samosprávné úředníky.

III. Právníci-úředníci ve veřejné správě pokládají za svrchovaně důležité v zájmu celostátním, aby nebylo příliš dlouhých interkalárů, škodlivých službě i sta-

vu a dále aby platová úprava poměrů právníků-úředníků poskytovala v první řadě záruku hmotného zabezpečení nejenom v činné službě, avšak i na odpočinku, neboť nepříznivé finanční poměry mají nesporně i nepříznivý vliv na kvalitu práce jim svěřené a na celou jejich mravní úroveň.

VI. Sekce právníků v hospodářském životě,

vyslechnuvši referáty a připomínky, usnesla se na této resoluci:

Právníci, činní v hospodářském životě, pokládají za nezbytný předpoklad opětného vzestupného hospodářského vývoje a oživení soukromé podnikavosti právní jistotu a stabilitu právního řádu.

Žádají proto sjednocení našeho právního řádu a autoritativní zjištění, které normy ještě platí, stanovení typů právních norem a pravidel pro vyhlásování a evidenci druhotných norem, kodifikaci všeobecné části správního práva a správního řízení jako nejdůležitější pro reformu veřejné správy.

Právníci, kteří denním stykem s praktickým hospodářstvím nejvíce vycitují složitost a spletnost dnešních právních vztahů, žádají, aby normotvorné orgány vyžadovaly si před řešením otázek právních dobré zdání odborníků právnícky vzdělaných a prakticky v hospodářském životě činných. Bez zřetele k různorodosti svých povolání zdůrazňují právníci v hospodářském životě činní solidárně svou spojitost se stavovskými potřebami a významem všeho čl. právnictva a proto prohlašují svou vůli státi se — jako ostatní skupiny právnictva — rovnocennou složkou Ústředí československých právníků.

K výkladu § 19 zákona o soukromých zaměstnancích.

Zákon č. 154/1934 Sb. z. a n. v § 19 stanoví, že nemůže-li zaměstnanec konati práce pro nemoc nebo pro úraz, který si nezpůsobil ani úmyslně ani hrubou nedbalostí, podrží právo na plat až do šesti neděl. Doba tato se prodlužuje o dalších 14 dnů, trvá-li pracovní poměr u téhož zaměstnavatele nepřetržitě 10 let, a za každých následujících 5 let o další týden. Vzhledem na ustanovení § 54 téhož zákona (předpis o subsidiární platnosti občanského zákona a zákona č. 244/1922

Sb. z. a n. pro Slovensko a Podkarpatskou Rus) vznikl v teorii rozpor, zda si zaměstnavatel může podle § 1156 a) obč. zák. resp. § 9 zákona č. 244/1922 Sb. z. a n. strhnouti z platu, který vyplácí onemocnělému zaměstnanci, poměrnou část dávek, které dostává tento na základě veřejnoprávního pojištění, odpovídající poměru skutečného příspěvku zaměstnavatele k placenému pojistnému. Platí-li za zaměstnance polovinu premií, zda si může odečísti z platu polovinu nemocenského nebo pod. (K tomu nutno podotknout, že zákon o obchodních pomocnících č. 20/1910 ř. z. a také jeho § 8, který takové započítávání zakazoval, pozbyl účinnosti v důsledku ustanovení § 55 zákona č. 154/1934 Sb. z. a n.)

Hartmann (Komentář k zákonu o soukromých zaměstnancích, str. 147) jest názoru, že strhávání nemocenských úhrad z platu zaměstnancova je přípustné. Než jeho názor nezdá se býti správným a to proto, poněvadž § 1156 a) obč. zák. a § 9 zákona č. 244/1922 Sb. z. a n. není ustanovením všeobecným, týkajícím se všech zaměstnanců, nýbrž upravuje toliko poměr zaměstnanců přijatých do domácnosti zaměstnavatelovy (shodně Ehrenzweig, System des österreichischen Privatrechts, sv. II., str. 496 a Sedláček, Obligační právo, sv. II., str. 126). Tento výklad opírá se o společný nadpis §§ 1156 a 1156a) a o slova § 1156a) odst. 2. (§ 9, odst. 2. zákona): »...ostatní povinnosti zaměstnavatelovy, jmenované v § 1156 (§ 8) odpadají potud...«, jakož i o tu okolnost, že třetí dílejší novela vložila sice § 150 do občanského zákona v podobě § 1154 b) 2. odst. ustanovení obdobné § 1156 a), ale platné pro všechny zaměstnance, avšak toto ustanovení bylo zrušeno § 1 zákona č. 155/1921 Sb. z. a n. — Nejvyšší

soud, pokud mně známo, se touto otázkou nezabýval. Pražský pracovní soud rozhoduje shodně se zde zastávaným názorem.*)

Karel Witz.

Kdo ručí za zaplacení krejčovských účtů za šaty dodané manželce.

V praxi bylo dosud sporno, zda krejčí může žádati zaplacení svého účtu pouze od objednatelky aneb pouze od jejího manžela aneb od obou. Tato nejistota byla nyní odstraněna rozhodnutím nejvyššího soudu, uveřejněným ve sbírce Vážný pod č. 14.993. V souzeném případě podal krejčí žalobu na objednatelku a na jejího manžela. Soud první instance zamítl žalobu proti objednatelce, vyhověl jí však proti jejímu manželu. Odvolací soud vyhověl žalobě proti objednatelce, zamítl jí však proti jejímu manželu. Nejvyšší soud vyhověl žalobě proti objednatelce i proti jejímu manželu s odůvodněním, že manžel jest zavázán dle § 91 a § 1042 obč. zák. a manželka ze smlouvy (objednávky díla). Zmíněné rozhodnutí platí ovšem jen pro normální případ.

Když objednané šaty neodpovídají společenskému postavení a majetku manžela objednatelky, manžel za objednávku i nadále neručí. Na druhé straně neručí objednatelka, když při objednávce prohlásila, že účet zaplatí její manžel. Na tyto dva případy, které jsou v praxi

*) Totiž že zaměstnavatel není oprávněn odečísti z platu částky, které soukromý zaměstnanec pobíral z důvodu nemocenského pojištění — tak na př. rozh. kr. s. civ. v Praze z 3. září 1935, Opr 263/35, uveřejněné v »Pracovním právu«, ročník XIV., 1935, str. 166; stejně Herrmann-Otavský - Srb v komentáři k zákonu čís. 154/1934, str. 274 a n. a Fröhlich v komentáři k témuž zákonu, str. 898 a n. — Poznámka redakce.